

Iz Gorice, 7. avgusta.

(Vsacega nekaj). Grmelo i treskalo je te dni v Gorici in ko smo se na jutro 26. julija zbudili, vihrala je italijanska „tricolore“ na stolpu tukajšne stolne cerkve. Kaj nže vse ti izdajalci svojega naroda (lahoni) i Avstrije počenjajo, in vendar vlada ne misli, da jej ti ljudje utegnejo biti nekaj, v nevarnem trenutku, nevarni. Celo iz državnih novcev se podpirajo taka izdajalska pobalinstva, kar priča to, da je mej ono čvrtorico bil aretiran i neki Tabaj, kateremu je sl. crar izročil popravo goriškega gradu in vojašnice na Travniku. Minolo soboto je namreč policija prijela zraven zgoraj omenjenega Tabaja tudi Muliča, Rijunca (Riavitz) in Jamška, kateri so baje člani „del comitato d'azione“. Ka li ne, kaka lepa italijanska (??) imena? Če nema Italija kaj bolj poštenega takraj naše Soče, potem lahko „botego“ za svoje pogoltnne namene — zapre! Po Gorici čenčajo, da je te rogovileže izdal nek ud tega „comitata“, drugi pa, da je izdajška stvar prišla na dan vsled pomankanja „soldov“; — nijso imeli — čim plačati onega, ki je postavil bandiro na stolp in ta je izdal te laške — „kampione“. Da je Vaš dopisnik sodnik teh ljudij, ki pljujejo v ono skledo, iz katere jedó, pošteno bi jim — pokadili. —

Glavna vojašnica na Travniku v Gorici je odmenjena za bolnišnico „feldspital“ in g. župan je prekasno prišel k namestništvu v Trst proseč, naj se to ne izvrši v mestnem središču.

Humoristični dopisnik „Sl. Naroda“ pravi, — pa je pošteno, če je resnica, — da je g. namestnik dejal: Če sme vihrali italijanska „tricolore“ sredi mesta, lahko je tudi vojaški „feldspital“ na Travniku; stvar je zanimiva! —

Naše italijančiče hudo jezi, da je Vaše politično društvo „Edinost“ razširilo svoje materinske veje i v tužno Istro, pa se uže potolaže, le brzo napravite tabor tam v zapuščeni Istri, pa pridem, če bog da, i jaz, da svojim dragim (?) prijateljem (???) lahomom povem: „da narod naš bo zmiraj stal, da ima še pošteno pest, katera je pripravljena braniti dom svoj, carstvo naše!“

Vojakov ima Gorica 42; meščani, posebno krčmanji, silno tožijo, da brez vojakov nij — kupčije. No „sior Goriziano“ se je besno jezil, ker je župan z mestno godbo spremil prejšni polk; kako radi bi jim šli ti ljudje sedaj naproti — za svoj žep! — Dijaki so tudi odšli in pusto pa prazno je po mestu — bo uže bolje! —

Ajdovci bodo praznovali rojstni dan našega cesarja slovesno; delajo se velike priprave, in baje pojdejo i Goričanje tija.

Snidimo se enkrat pošteno, da si povemo vsak svoje — slabosti.

Konečno se Vam srčno zahvaljujem, zakaj? uže veste. Bog Kranjca ne pozabi!

V Ležišči pri Jajci v Bosni, 8. avgusta.

Včeraj sem prejel Tvoje teško pricakovano pismo, srčno se Ti zahvaljujem za

poročila in pozdrave mojih preljubljenih prijateljev, kakor tudi D. V. in drugi — Jaz bi Ti rad kaj pisal, ali nemam nič časa; zatoraj Ti ne obečam rednih vesti za „Edinost“ —. Tukaj v kratkem naš položaj do tega trenutka —. 28. julija 5^{1/2} zjutraj smo bili s tremi strelji topov alarmirani — v kacih 3—4 urah je bilo vse črno vojakov, konj in vóz pred staro Gradiščo na Savi; dobili smo v naglici živeža za 6 dni —; 5^{3/4} popoldne, 29. julija se je razen našega polka in 10. batalijona lovcev vse ob Savi spravilo in so čakali pripravljeni, da bi varovali, ko sta se imela 2 batalijona polka 22. Weber prepeljati; ali ni bilo treba; veliko ljudi in poglavar mesta Berbir so jih po svojej šegi z veseljem sprejeli in pozdravili. — Kakih 100 strelcev so dali v pozdrav (Salutschüsse) in v 3—4 minutah je naša zastava vihrala na gradu; potem smo šli vsi čez most, ki so ga bili naredili pionirji čez Savo in smo prenočili na prostem pri Berbir-u. 30. julija je bil marš od 6tih zjutraj do 4 popoldne do Maglaja; — huda vročina, nobene hiše, ni sence ni vode. — Vebri so kar spalir delali ob česti, ko jih je vročina in žeja ob vse moči spravila — tudi Leopoldovci so zelo zaostajali; našim se čudim, da jih nisem več videl zad, nego 6. — Ob 8. uri smo menažo jedli in potem se je dež vлил, da smo bili vsi v vodi; deževalo je do 5. t. m. kakor bi iz škafa lil. — Drugi dan strašno blato, do kolena; šli smo v Banjaluko — tam na poljskej straži smo 1., 2. avgusta počivali, zopet smo se za 4 dni preskrbeli in smo bili polu našega polka in pionirji v veliki turški vojašnici. Ko so Turci zvedeli, da gremo, so se na tihem umaknoli, da ljudstvo nič ne ve, kam so zginoli, povsod pravijo: Včeraj je bilo vse polno Turkov, pa jih je zmanjkalo. Drugi so bili v Ležišči, v Banjaluki, na gradu je vihrala naša zastava, ljudje so prav prijazni. — 3. avgusta je šla naša brigada na hrib v Dobrinje — od tam 4. mimo Sitnice v ravnino in smo prenočili skoraj v vodi; 4 dni nismo čevljev izuli, in bile so polne vode. 5. zjutraj ob 10^{1/2} zadenemo na vstaje, blizu 2000 jih je bilo; nastal je hud boj — posebno naš polk je bil skoraj sam v boji; potem so prišli tudi Leopold na desno stran na hrib in tudi rezerva lovci; topničarji so posebno dobro delali — zapodili so jih ob 3. uri do Jajca; po našem računu imajo naj manj 3 krat toliko ranjenih ko mi in tudi mrtvih; naših je padlo: Oblt. Doksat je po 36. urah umrl, 20 ranjenih in 11 mrtvih, 4 našega, 7 Leopoldovega polka — naši pionirji so pokopali 9 Turkov, 4 konje; Turci so bili vsi do nazega slečeni, konji odrti, druge so Turki seboj pobrali. Kaj naglo so morali delati, sicer bi bili naši fantje vse ujeli; škoda, da se zaradi megle ni videlo — sicer bi bili gotovo naši. — 6. avgusta je bil počitek, toda o 4. uri popoldne smo zopet proti Jezeru-Jajce marširali, ker sta 2 bošnjaka prišla Württemberga prosit, naj gleda, da pride pred v trdnjavo Jajce, nego vstaši, ker jim hočejo vse pokrasti; toda prepozno smo

prišli, bilo je v trdnjavi in okoli po hribih — kaj dobra, skoraj nepremagljiva pozicija — okoli 4000 bočibučkov; imeli so 4 topove; ob 8. uri smo se sprijeli, naših je bilo okoli 5000 mož, boj je bil krvav do večera, krogle iz pušk in topov so deževale od obeh strani; popoldne so že jeli naši, to je Leopold, se nazaj pomikati, toda naš stotnik Slivnik je prosil majorja, naj gre z 3. in 2. kompanijo na pomoč; bilo je dovoljeno — šli so v levo krilo — polkovnik Prieger, komandant na teji strani; — k sreči je prisel dež in gosta megla, ki jih je skrivala očem in kroglam turškim. Dali so v krilo nekaj salv, pri kterih se je posebno g. Druškovič izkazal, njegov vlak ni zgrešil cila in razbili so jih popolnoma; niso utegnoli municije in ranjencev pobrati. Po gričih Turčinov s konji vse križem leži. Ob 7. uri zvečer je zavihrala avstrijska zastava na trdnjavi, ktero je vojvoda Württemberg zasadil. Hrumeči živio-klici so nam, ki smo bili zadej pri provijantu, naznanili zmago nad Turki. Obe muziki ste jeli domače narodne marše igrati, in šli smo za četo, došli smo do nje ob 1. uri po noči, vplenili smo veliko veliko streliva, pušk, sabelj in jagatanov, tudi konj; vjetnikov imamo okoli 300 in še zmirom jih lové. Nekdo je prinesel 4 roke in 2 glavi od Leopoldovega polka — kdor je to naredil, ni še v rokah — eden teh 300 je hotel niti — bil je že 50 korakov daleč in je nazaj v ležišče ustrelil, pa nič zadel; v tem hipu mu vedeta, mož od 1. komp. prestrelil srce, da se je mrtev zgrudil na tla. Tako so danes 4 Turke ubili. Ranjeni so: stotnik 6. komp. Koprživa, višji lajt. Andriolli, lt. Črne umre, lt. Ambrožič dvakrat, lt. Hipsich labko, in vseh družih okoli 300 mož — kar so jih do zdaj našli; števila mrtvih še ne vemo, bode jih blizu 40. — Prihodnjič dalje — čas mi poteka. — To pišem pod konjsko plahto na travi; ker dež se je vлил, — danes smo bili alarmirani; meso smo pobrali, juho zllili po travi, mošeje so naše bolnišnice. — Kar se je pisalo o našem polku, ko smo bili na marši prve dni, vse je laž; prostak Svetlin in stotnik Strohmayr se še zdaj hlabro bojujeta, ni ta dva i niti kdo drug ni bil ustreljen. — Kar zagrebški list, „Welt-Blatt“ piše, da je posebno našega polka skoraj tretjino ostalo na marših od Siska do Gradiške, tudi je zlagano, jaz sem hodil zad z vozmi, in sem naših dobil blizu 300 mož, večji del z novimi škornji, ki so jih hudo žulili, le okoli 5 je težava vročine premagala; nasprotno pa je Leopoldcev nad 1 batalijon obležalo ob cesti; tega nisem le jaz sidel, temuč nas sto. — Zdravje in disciplina sti prav ugodni — ako drugi časniki drugače pišejo, je laž — to je istina, kar tu stoji.

V Proseku, dne 19. avgusta.

Veselica, ktero je napravilo politično društvo „Edinost“, bila je nepričakovano sijajna in reči se mora, da je bila v resnici narodna, kajti iz vseh vasi tržaške okolice so se zbrali k njej najodličniši možaki in na-

rodnjaki; vsaka vas je poslala svoj pevski zbor, in tako se je sešlo nad 120 pevcev in 500 rodoljubov vseh stanov. Dvor g. Nabergoja je bil zelenjem ozalšan, zastavami okrašen, zadaj velik oder in v sredi podoba cesarjeva v zlatem okviru.

Točno ob 6. uri so nastopili vsi pevski zbori ter so skupno zapeli: *V Boj* pod vodstvom marljivega pevovodja g. Bartlja; da si je bil veter, vendar je pesem ubrano donela, da je bilo veselje; občinstvo je z gromovitimi živio-klici pozdravljalo vspeh velikanskega zbora. Ker so okoliški pevski zbori vsak svojo mizo imeli, peli so potem po vrsti na odru in sicer: Sveto-ivanski zbor je pel prvi, za njim je nastopil ške-dnjski, potem barkovljanski, za temi ro-janski, tržaški in na posled še pevski zbor, Sv. Križa in domači proseški mešani zbor fantje in dekleta v narodni obleki. Deklamovala je gospodičina Hučkova *Slovenijo* prav izvrstno na obilo pohvalo.

Do mraka so peli pevci na odru, ko so uže zvezdice miglale, nastopi državni poslanec, gospod Nabergoj, pozdravi došle goste od vseh krajev, pojasni namen veselice v jedernatem govoru, kterege je občinstvo večkrat z burnimi živio-krici pretrgalo, ter nazdravi presvitlemu cesarju, kar je povzročilo dolgo trajajoči živio-klic. Pevci so zapeli cesarsko pesem in botilje izvrstnega prosekara so pokale po nizah in zamaški kviško leteli, v časih pa se je penila zlata kapljica, trkalo se je vse križem na zdravje avstrijskemu vladarju. Ko so pevci nehali, začorilo je gromovito: *Živel Franc Jožef!*

G. Dolinar, ki je ves red vzdrževal, nastopil je potem, ter se spominjal namena slavnosti, potem je prešel na kritični čas, ki ga imamo Slovenci in Slovani sploh v Avstriji, ter rekel: Če tudi znamo, da smo tlačeni in nemamo še prave svobode, vendar smo zvesti svojemu vladarju, kajti mi vemo, da tako dosežemo svoj namen. Spominjal se je tudi bratov v Bosni in Hrcegovini, ki točijo kri za dom in cesarja, rekoč, da imamo Slovani vedno te besede pred očmi v mirnem in vojnem času, in ko je nazdravil trpečim bratom na jugu, navdušenja skoro konca ni bilo.

Pevski zbori so vedno prepevali in se vrstili. Nazdravilo se je še g. Nabergoju, neustrašljivemu narodnjaku in branitelju tržaške okolice in vrlemu zastopniku tržaških Slovencev. Okoličani so z gromovitimi živio-klici in ploskom pokazali, da v resnici mej njimi zaupanje vživa. Govoril je še g. Sancin iz Škednja ter pozdravljaj pri odhodu pevskega zbora občinstvo. Pozno je uže bilo, ko se je začel dvor praznoti in pevski zbori odhajati pevajoč domu. Politično društvo „Edinost“ je lahko ponosno na prvo veselico, ktero je osnovalo, bila je nenavadno sijajna, kar priča, da ima veljavo in da je na obalih sinje Adrije krepko vsadila korenine, ktere v sosednjem Istri gotovo obilo življa najdejo.

V Trstu, dne 19. avgusta.

Kako trdno stališče imajo Lahoni na jadranskih obalah, to se je pokazalo v saboto zvečer pred cesarjevim rojstnim dnevom. Po vseh gorah, ktere robijo Trst, goreli so kresovi, umeteljni ognji so svetili daleč na morje in v zrak je švigalo brez števila raket. Pokazali so okoličani, da ni tu polje lahonskim rogoviležem, da prebiva na jadranskih obalah krepk slovenski rod, zvest svojemu vladarju. Krasen pogled je bil, vsak hrib je imel gorečo krono; prav tako so storili sosednji Istrani, daleč po istrskih goreh so goreli kresovi. Ko so zapazili lahoni, da je po vseh hribih ogenj, grizlo jih je, da nij mogoče zatreti slovenske zvestobe do presvitle cesarske hiše. Llojdovi parniki, videč vse višave osvetljene, zažgali so kar na migljaj umeteljne ognje, kteri so goreli polu ure. Vrli Škedenci so imeli godbo, po vasi je svirala cesarsko himno in možnarji so pokali na večer, kakor tudi v nedeljo, na rojstni dan.

Barkovljani so vžgali ogenj na morskem bregu, strel iz možnarjev je odmeval v bližno Istro; vsaka vas je javno kazala svojo udanost, nekteri ognji so goreli še ob dveh po polnoči. Tolika svečanost je bila prvokrat v tržaški okolici in Istri na večer pred rojstnim dnevom Njegovega veličanstva. Treba je bilo dokazati, da smo v istini zvesti Avstrijci, da glas lahonskih pustolovcev sega le od ust do — nosa.

Drugo leto pa naredimo še vse drugače, ne le gore, temuč tndi morje bo razsvitljeno.

Kritični politični pregled.

Vročina je v spanje zazibala notranjo politiko, zato nemamo nič važnega poročati; na Ogerskem je vendar glave razgrela, tam so bile volitve v državni zbor, pri katerih se je mnogo vinskih sodov posušilo, tudi pretepali i pobijali so se volilci, kakor je to uže navadno v kulturnej tej deželi.

Naša vojska v Bosni i Hrcegovini srečno zmaguje; če tudi se jej Turci trdovratno nasproti postavljajo ter se silno hrabro boré. Važniše boje so imeli naši pri Vakufu, kder je padel izvrstni i jako čislani viši lajtenant Kuhovega polka Doksat. Srdit boj je bil pri Jajci; tukaj se je našim nasproti postavilo 4000—5000 turških vstašev; po deveturnem krvavem boji so jih naši v beg zapodili i veliko pobili. Tukaj se je posebno poslavil kranjski naš polk, ki je sovražnika od strani prijel i tako bitvo odločil. Sam vojevoda Württemberg, ki je bil tukaj višji poveljnik, pohvalil je polk z besedami: Vem, da ste hrabri, ali nikoli ne bi veroval bil, da morete storiti to, kar je nemogoče.

Višji poveljnik Filipovič je vzel zaporedomo Maglaj, Žebce, Zenico i druga trdna mesta, združil se pred Travnikom z Württembergovim oddelkom, vzel potem Travnik; 16. t. m. je bil uže blizu Sarajeva, pri Visokej je Turke hudo pretepel, 19. pa

zopet po hudem boji vzel glavno bosensko mesto Sarajevo. V tem mestu je bil grozovit boj, celo ranjenci i ženske so streljale iz vseh oken in razpok.

Le madžarski oddelk je nesrečen. General Szapari, ki ga vodi, ima tisto osodo, kakor so jo pri nas imeli drugi madžarski generali, le to je dobro, da njegovo vojevanje nij odločilno. Imel je nalogo, prodreti skoz Gračanico, Tuzlo i Zvornik ter zediniti se s Filipovičem pred Sarajevom, a izpodletelo mu je; po hudih bojih se je moral umaknoti nazaj v Dobo, kder se vendar dobro drži i čaka pomoči, da dalje prodre. Madžare peče, ker vidijo, da le njihova vojska nij imela vspeha i da jim prav nič nij koristila sablja, katero se podarili Kherim paši.

Turci prav nič boljše ne delajo se svojimi prijatelji Madžari, nego z družimi vojaci. Madžari so se hudo prevarili, mislili so se prikupiti Turkom, da jim bode mogoče z njihovo pomočjo zatirati Slovane; oni so obračali, Bog pa je obrnol; turško prijateljstvo je splavalo za vselej po vodi, i ž njim splava k malu tudi madžarska slava.

Tudi general Ivanović se v Hrcegovini srečno bojuje, če tudi ima zdaj še premalo vojakov, da bi mogel popolnem zatreti vstaše, ki ga v vseh krajev z nepristopnih pečin zavratno napadajo. I on je vzel glavno hrcegovsko mesto Mostar, predno so vstaši Turci o tem senjali, kajti prekanil jih je, ker je prišel skoro po nehodnih, i zato nestraženih gorskih stezah vstašem za hrbet ter jih pretepel. Okoli Stolca, katero mesto je vzel, bijo se zdaj hudi boji z mnogobrojnimi, dobro vtrjenimi Turci.

Prav zdaj, ko to pišemo, došla nam je popolnem gotova vest, da so se vstaši pred Stolcem zedinili v mnogobrojnem številu, Stolac zaprli, da jih je pa Ivanović popolnem potolkel; več vstaških vodjev je ujetih in mrtvih.

Denašnji telegrami poročajo, da se je vojna mej Turci i Črnogorci pri Podgorici zopet pričela, natanjčnijših oficijelnih naznanil pa še nij.

V zapadneji Afriki razsaja huda kole-ra; Kabili so se tam sprli ter moré kristijane; vse beži na Špansko.

V zapadnih državah severne Amerike pa strašno ljudstvo mori rumena mrzlica, vzlasti v Novem Orleansu, mnogo rodovin je uže popolnem izumrlo; ljudje begajo v severne kraje. — Tako je povsodi dosti nesreč i nadlog; strašna je božja šiba.

Domače stvari.

* **Naznanilo.** Tržaška Čitalnica vsem družabnikom naznanja, da se preseli 24. avgusta t. l. iz sedanjega stanovanja v Hirschljevo hišo, Via alle Poste št. 10 A, I. nadstropje, kder je uže poprej več let bivala.

* **Tombolo** za uboge žene rezervistov napravijo gospe in gospodičine rojanske čitalnice v nedeljo 1. septembra. Vse gospe in gospodičine, pa vsak dobrotnik, kteri

hoče kak dobitok za tombolo darovati, naj ga pošlje g. I. Valenčiču, trgovcu v novi ulici (Via Nuova). Spored se pozneje naznani; pozivljamo vse tržaške Slovence in Slovenke, naj se za omenjeno tombolo pripravljajo ter drug drugega vabijo. Naj se ne gleda na osobnost in stan, priskočite na pomoč ubogim zapuščenim ženam in gladnim otrokom, katerih roditelji točijo kri za domovino. Vi pa, gospe in gospodičine rojanske čitalnice, pogumno naprej, pokažite, da tudi nježni spol ima nalogo izvrševati dobrodejna dela človečanstva. — Radodarnosti se ne bodo meje stavile.

* **Turčin Fehim Efendi**, bivši župan v Banjaluki, naselil se je v Trst, kupil lepo vilo, ima pri sebi 20 žen, dva skopljenca in nekoliko otrok, njegova družina je velika; kaj porekó tržaške gospe? en mož pa dvajset žen!! Keč pa ima še od druge stvari svojo važnost. Avstrijski kazenski zakonik ima mnogoženstvo za hudodelstvo, ter ukazuje, da se ima kakor tako kaznovati. Fehim Efendi pa, ker se je naselil i kupil posestvo v Trstu i ker je doma iz Banjaluke, ki je sedaj i gotovo tudi ostane avstrijska, mora se imeti za avstrijskega podanika. Zdaj je tedaj prašanje, ali se Turek odpové mnogoženstvu, ali pa se morajo promeniti državne postavbe. Oboje pa ima svoje težave in ozbiljne pomisljke, kajti težko bo odpraviti mnogoženstvo pri Turcih, promeniti državno postavbo pa bi zopet po krščanskih načelih ne bilo mogoče; ne ostane tedaj družega, nego da postavba dá Turkom eno pravico več, nego Kristijanom, pravico mnogoženstva. Tu pa nastane zopet nevarnost, da se bogati i sprideni naš svet ne začne poturčevati.

* **Italijančiči** naši so tako srčni, da jih je uže mnogo od polka Weber iz Trsta pobegnolo; ni še minolo teden, ko je zopet 6 takih don Kišotov zapustilo Trst in šlo v Italijo; želeti bi bilo, da bi se italijančiči vsi, ktere čez mejo škilijo, preselili v blaženo Italijo, naj bi tam povedali vsem tistim, katerih Avstrija na tisoče vsako leto z delom preskrbi, naj v Italiji ostanejo in ne hodijo jest našega kruha. Mej ubeglimi je en mestni učitelj in en sodniški vradnik. To kaže, kako prav smo imeli, ko smo v zadnjem uvodnem članku očitali, da imamo mnogo državnih vradnikov, katerim manjka državnega mišljenja. Naj bi vlada tega očitanja ne prezirala, ker država nij dolžna plačevati tacih vradnikov, kateri so jej sovražni; saj imamo dovolj rodoljubnih mož, ki so sposobni i bodo radi službo zvesto opravljali. V beato Italijo silijo uboge zgube iz Trsta, k nam iz nje pa drhal, ktera je velika stiska Avstriji.

* **Svarilo**. Nekateri hudobni ljudje trosijo iz golega sovraštva do Avstrije, da plašijo ubogo nevedno i lahkoverno ljudstvo, z bojišča zlagane novice, ktere so se sami izmislili. Mi svarimo pred tacimi hudobneži, ki posebno tistim rodovinom, ki imajo svojce na bojišči, strah delajo. Komur se

take izmisljene reči pripovedujejo, naj pripovedovalca kar pri policiji ovadi, da bo konec tega žalostnega trapljenja. Ne verjemite nič tem dražilcem, ampak vprašajte poštene ljudi, katerim so novice z bojišča znane, da vam resnico povedó. Res je, da naši vojaki mnogo trpé, kakor je to vselej v vojni, ker drugače ne more biti; res je, da je več bolnih i ranjenih i da jih je tudi nekoli padlo, a v primeri z vojnami, ktere smo imeli prejšnja leta, jako malo. Nadejamo se tudi, da bodo Turki k malu popolnem potlačeni; ker so naši vojaci uže glavno bosensko mesto Sarajevo vzeli; potem pa bo boljše, i marsikateri sin, ali oče rodovini se veselo i poslavljen vrne v naročje drage svoje rodovine.

* **Laška nepraviečnost**. Te dni je šla zapuščena žena vojaka Kuhnovega polka, ki se v Bosni hrabro bije, k odboru, ki deli podporo zapuščenim ubogim rezervistov, prosit pomoči, ker nema ni živeža ni stanovanja. Pa mislite si bralci — odbor, ali prav za prav nek znani M. ji je rekel, da nič ne dá, ker je pri polku schiavov, to je sužnih, da oni le Tržačanom dajó, naj se obrne na ščave. To je omika, to je dobredelnost italijanska! Koliko denarja so Slovani v Trstu darovali za zapuščene, zdaj pa se tako brezozirno dela.

* **Besedo** napravijo bodoči učitelji v Šempasu dne 25. avgusta v gosp. Bajčevem dvorani s sledečim programom: 1. Govor. 2. Venec narodnih pesnij, zbor. 3. Deklamacija. 4. Rožica, zbor. 5. Dvogovor. 6. Slovo, čveterospev. 7. Venec narodnih pesnij, zbor. 8. Igra: „Novci za diplomu“. 9. Sabljenka, zbor. Po „besedi“ bode domača zabava.

* **Umrl** je v Parizu g. Economo iz Trsta, bogat Grk, kamor je bil prej nekoliko časa šel; zapustil je velikansko novcev raznim zavodom. Tržaškim delalcem in rokodelcem 40,000 gld., tržaškej občini 40,000 gld. Ubožnici tržaški 20,000 gld. in še več manjših zneskov. Da bi mi tržaški Slovenci imeli take mecenate, bilo bi naše stanje boljše. — Na Grško v Atene je ostavil akademiji umetnosti 40,000 gld.

* **Samovoljno sodbo** so naredili kmetje v Rocolji nad nekim tatovom, ki je v vrt zlezel in kral. Privezali so ga za drevo, ko sv. Sebaštijana in ga neusmiljeno topli, dokler je policija zvedela in ga rešila; stvar je v preiskavi.

* **Bolne** iz Dalmacije prevaževa vojni parnik *Gargnano* skoro vsak teden v Trst, iz Trsta pa maltezarskega reda vlak dalje.

* **Ranjenih in bolnih** je pripeljal zopet Llojdov parnik iz Kleka v Trst, ki so prišli iz Mostara.

* **Zblaznela** je neka vdova, morali so jo v blaznico peljati, ker je postala nevarna.

* **V vodnjak** je skočila 18 letna deklica na Verdeli; vzrok samoumora je baje nesrečna ljubezen.

* **V morje** ste se prekucnole dve gospodičini, ko ste se peljale kopat, ker se je čoln po neprevidnosti preobrnl. Izvlekli so obe živi iz morja.

* **Nesreča**. Na Llojdovem parniku je vreča pepela od premoga iz višine na mašinista pala, ter ga hudo pohabila, morali so ga v bolnico odnesti.

* **V krvi** so našle straže 19. t. m. v 5 uri zjutraj pred veliko vojašnico moža, peljali so ga v bolnico, kjer je precej umrl. Dokazalo se je, da mu je nekdo s palico črepino preklal.

* **Ubitega kočijaža** je ponoči pripeljal konj pred šrango na Prosek. Zdravnik ga je preiskal i našel, da je bil z revolverjem ustreljen. Žandarji so mrtvo truplo v Trst odpeljali in drugi šli zločinca iskat. Zvedelo se je, da je dva človeka iz Trsta v Križ peljal, policija pridno išče. Kmalu bo v Trstu javna varnost taka, kakor je v Abruzzi na Laškem.

Zahvala.

Politično društvo „Edinost“ je izvršilo prvo svojo veselico na rojstni dan cesarja v Proseku sijajno. Da je bilo vse tako izvrstno, pripomogli so temu največ vsi pevski zbori. Podpisani odbor si šteje v dolžnost, izreči najtoplejšo hvalo vsem čestitim pevskim zborom, da so se potrudili od blizu in daleč, to je: pevskim zborom iz Škednje, sv. Ivana, Barkovlj, Rojana, sv. Križa, Proseka in Trsta.

V Trstu, dne 20. avgusta 1878.

Odbor.

V najem

se dá od 1. septembra ena ali dve zračni sobi s pohišjem vred in krasnim razgledom v enem najlepših in najbolj zdravih delov mesta. Pri oddajajoči družini se dobi tudi dobra hrana in druga postrežba, vse z jako ugodnimi pogoji. Obrniti se je do našega uredništva.

Važno naznanilo.

Podpisani ima nalogo prodati šolske klopi in velike računске deske (table) iz tržaške državne Gimnazije. Klopi in deske so še v prav dobrem stanu, čedne in primerne za šole na kmetih ter se dobé prav po nizki ceni. Podpisani je iz čistega rodoljubja to nalogo prevzel, da ustreže kmečkim šolam.

Tone Trobec.

Pri sv. Ivanu št. 424 pri Trstu.